

[Ole Bjørn Kraft.]

en Gang en fuldt ud reel politisk Overbevisning, der er Tale om. Det er jo ikke saaledes, at de Herrer i Almindelighed vil hævde, at et Forsvar er forkasteligt. Forholdet er tværtimod det, at det blot er hos os, det er forkasteligt. Det er kun, fordi de tror og synes, at vi er saa smaa, at vi ikke kan gøre det. Men naar der er Tale om større Stater, hvorledes er Stillingen saa? Hvis jeg ikke tager meget fejl, har den højtærede Statsminister ved en Lejlighed udtalt, at han forstod saa udmærket, at de store Stater vil bevare et Militærvæsen og Forsvar, og at han ogsaa selv vilde indtage det Standpunkt, hvis han var Medlem af en stor Stat. De Herrer maa opgive hele denne Side. Derfor er det ogsaa, De ikke har Lov at sige: Vi vil ikke, for det paahviler Dem at føre Beviset for, at vi ikke kan, og det er ogsaa derfor, De arbejder med helt andre Grunde, det er derfor, De ikke appellerer til den religiøse Overbevisning og ikke appellerer til Selvopofrelse for Sagens Skyld, det er derfor, De i Stedet for argumenterer med Rædslerne, Giftgassen, Luftangreb, Udgifterne, den fredelige Udvikling og alle de Argumenter, vi kender saa godt, og som jo, naar det kommer til Stykket, ikke er det holdbare og den egentlige Grund til deres Standpunkt. Og hvis Forholdet var det, at De skulde samle Deres Tilhængere udelukkende paa „Vi vil ikke“-Standpunktet, paa Martyriet, paa Pacifismen, med Landet som det Offer, der blev lagt paa Alteret, hvis De vilde indrømme, at der var en Mulighed for at forsvare os, hvor blev Deres Tilhængere da af, mine Herrer, hvor var de henne den Dag, de forstod, at det er den inderste Sandhed i denne Sag? Spredte som Avner for Vinden! Nu er de samlet sammen fra alle disse Argumenters forskelligartede Märker, men derfor er det ogsaa et i aandelig Henseende svagt Flertal, der staar bagved, uden Bund, uden virkelig Rod i Folkets Liv, og derfor har De heller ikke Lov til at sige: Vi vil ikke, heller ikke af Hensyn til den Skæbne, der vil ramme Folket, hvis Planerne bliver til Virkelighed. Det var en Begrundelse, hvis der kunde skabes en Garanti for, at en Afrustning kunde holde os udenfor Krigen, men hvem af de Herrer paa Regeringsbænkene tør staa frem og give denne Garanti? Tør den højtærede Udenrigsminister det? Tør den højtærede Forsvarsminister det? Tør den højtærede Kirkeminister det? — for at nævne de højtærede Ministre, der er til Stede. Ikke

een tør staa frem og give denne Garanti, for den *kan* ikke gives. Der er jo tværtimod al Sandsynlighed for, at netop den risikoløse Besiddelsestagen af Landet vil gøre det til en kær og søgt Skueplads og Offer for Krigen, for Luftflaaderne og Giftgassen, men blot nu prisgivet, overgivet paa Forhaand.

De nye Problemer, jeg her har talt om, rejser en lang Række nye Spørgsmaal, de kræver Undersøgelse, de kræver nye Foranstaltninger, og vi fra vor Side ønsker meget, at en saadan Undersøgelse maa blive foretaget, saadanne Foranstaltninger blive truffet. Men det har ikke været nogen muligt at paavise, at disse nye Problemer paa afgørende Maade har ændret vor Situation til at være haabløse, og det var jo egentlig det, der skulde bevises. Der er ingen væsentlig Forskel mellem den nuværende Situation og den tidligere. Der er stadig den samme Mulighed for et Forsvar, som kan hindre et pludseligt Overfald, der binder Nationens Villie, og som kan muliggøre Bevarelsen af den uafhængige Beslutning, saaledes som Forholdet altid har været, blot vi vil træffe de nødvendige Foranstaltninger dertil. Og hvad særlig de nye Vaaben angaar, synes de tværtimod at øge vore Forsvarsmuligheder i Stedet for at mindske dem. Men jeg indrømmer, de nye Vaaben *har* skabt en ny Situation; vi maa drage dens Konsekvenser, og vi er villige dertil. Vi er ikke villige til Afrustning, thi ingen Afrustning kan bøde paa Virkningerne, men vi er villige til en tidsmæssig Reorganisation af Forsvaret.

Jeg vedstaar for mit Vedkommende gerne, at 1922-Ordningen ikke magter at løse denne Opgave. Det var jo ogsaa en af Grundene til, at den tidligere Regering forelagde et nyt Forslag, og at vi søgte at naa til en Forstaaelse om dette Forslag. Men heller ikke Venstreregeringens Forsvarsforslag havde forstaaet til Bunds den afgørende Ændring, der var indtraadt. Det var der ogsaa store Kredse indenfor Venstre, der indrømmede, ogsaa — tror jeg, jeg har Lov til at sige — blandt dem, der netop ønskede en Løsning paa en bred Basis, ja, maaske var der netop blandt dem den største Forstaaelse af, at den daværende Forsvarsminister Brorsens Forslag var utidssvarende. Og det var maaske, naar det kommer til Stykket, den egentlige Aarsag til, at vi ikke naaede noget Forlig. Grundlaget var forkert, det var ikke elastisk nok til at optage det nye, og der var heller ikke i Venstre nogen Be-